El diable en persona

Quan era petit, sempre pensava que les històries de terror només servien per espantar els nens. No creia en res que tingués a veure amb fantasmes, malediccions o aquelles llegendes que la gent explicava al voltant d'una foguera.

Fins aquella nit...

Abans de continuar, em presentaré. Em dic Marc. Quan tenia disset anys, vaig passar uns dies a casa de la meva àvia, en un petit poble envoltat de muntanyes. Era un lloc tranquil. Els carrers eren estrets i les cases de pedra semblaven haver quedat atrapades en una altra època. Però hi havia una cosa que em cridava l'atenció. Ningú no parlava de la casa abandonada que hi havia al final del camí.

La primera nit. Mentre sopàvem, vaig preguntar a la meva àvia què havia passat amb aquella casa.

Va deixar la forquilla sobre la taula i em va mirar molt seriós.

No t'hi acostis, Marc. Hi ha llocs on és millor no entrar.

Vaig riure. Estava segur que només volia espantar-me. Però ella no va somriure.

Fa molts anys, un home hi va desaparèixer. Des d'aleshores, alguns habitants asseguren haver vist una figura negra darrere les finestres. Diuen que té uns ulls vermells, com si estiguessin coberts de sang.

Aquella explicació em va semblar ridícula, però la curiositat ja m'havia atrapat.

Aquella mateixa nit, cap a les onze, vaig sortir a caminar. El cel estava ple de núvols. El vent feia cruixir les branques dels arbres. Sense adonar-me'n, vaig acabar davant la casa abandonada.

Em vaig adonar que la porta era mig oberta.

Vaig treure el mòbil per fer llum a l'entrada. Vaig fer un pas endavant. A dins feia una olor estranya d'humitat i fusta podrida. Les parets estaven pelades. El terra grinyolava sota les meves sabates.

Llavors vaig sentir un soroll al pis de dalt. Vaig pujar les escales a poc a poc. Vaig arribar a una habitació on hi havia un mirall antic.

Quan m'hi vaig acostar, vaig veure una figura negra darrere meu. Era alta i tenia uns ulls vermells, com si estiguessin coberts de sang. Així me'ls va descriure la meva àvia quan va explicar què havien vist els habitants. Em vaig girar de cop. No hi havia ningú. Quan vaig tornar a mirar el mirall, la figura encara hi era.

De sobte, els seus llavis es van moure i vaig entendre les seves paraules:

—Ja t'he trobat.

Vaig intentar marxar tan de pressa com vaig poder. Vaig sentir una mà freda a l'espatlla. Em vaig girar. La figura era davant meu. No li podia veure la cara. Només aquells ulls plens de sang que, segons la meva àvia, havien vist.

L'aire es va tornar fred. Les finestres van començar a tremolar. Vaig sentir una rialla fosca que venia de tots els racons de l'habitació.

Fa molt de temps que t'espero, va xiuxiuejar.

Vaig tancar els ulls i els punys perquè tenia molta por. Quan vaig obrir els ulls, la figura ja no hi era. Vaig baixar les escales de pressa i vaig tornar corrent a casa de la meva àvia.

L'endemà, li vaig explicar tot el que havia passat. Quan va sentir la meva història, es va posar pàl·lida.

Has vist el diable en persona, va dir.

Em va explicar que, fa molts anys, el propietari d'aquella casa va desaparèixer just després de fer un ritual estrany. Segons el que expliquen, el senyor de la casa volia tenir més poder que els altres. Pel que sembla, per aconseguir més poder que ningú, va contactar amb la força del dimoni. Sembla que alguna cosa no va anar bé i, des d'aquella nit, no ha tornat a aparèixer mai més. Des de llavors, el que viu en aquella casa és aquella presència negra amb ulls ensangonats.

Però per què m'ha buscat a mi? Vaig preguntar, amb una veu aterrada.

La meva àvia em va mirar amb preocupació.

No tinc ni idea, Marc. Però hi ha una cosa que no t'he explicat i crec que hauries de saber. Aquell home, abans de desaparèixer, va deixar una nota. Deia que algun dia tornaria i vindria a buscar algun membre de la seva família.

Això em va deixar petrificat. No sabia com reaccionar. No sabia qui era aquell home. Tampoc havia estat mai en aquella casa fins a la nit anterior.

Mentre passaven els dies, intentava oblidar tot el que va passar en aquella casa i fora. Feia de tot per no pensar-hi, però no aconseguia estar del tot tranquil. Tenia tot el temps la sensació que algú m'estava mirant. Cada cop que passava per algun lloc on podia veure el meu reflex, veia l'ombra negra darrere meu. Però en realitat no hi havia ningú.

Aquella nit no vaig poder dormir tranquil. Cada vegada que tancava els ulls, veia aquella mirada vermella davant meu. Em deia que tot havia estat un malson. De sobte, vaig sentir tres cops a la finestra.

Toc. Toc. Toc.

Em vaig aixecar a poc a poc i vaig mirar a través del vidre. Al jardí no hi havia ningú. Només hi havia un jardí fosc i arbres que es movien pel vent. Vaig tancar les cortines i vaig tornar corrents al llit. Pensava que tot era cosa del meu cap, que res d'això estava passant.

Fins que…

Em giro i veig una frase escrita al mirall de l'armari. Hi posava “no pots escapar de mi, Marc”.

Em vaig quedar glaçat. No sabia què fer. Jo sabia molt bé que aquella frase abans no hi era. Em vaig aixecar i vaig intentar esborrar aquella frase, però les lletres no marxaven.

De sobte, totes les llums es van apagar.

Vaig notar una respiració freda darrere meu. Vaig sentir una veu que coneixia molt bé.

T'he dit que tornaria a buscar-te.

Em vaig girar tan ràpid com vaig poder. Al fons de l’habitació vaig veure aquella famosa ombra. Aquesta vegada semblava que estava somrient.

Vaig intentar obrir la porta, però no passava res. Vaig cridar a la meva àvia, però ningú va respondre. La figura es va començar a apropar molt a poc a poc. Mentre ella s'acostava, jo anava enrere fins que em vaig quedar arraconat.

Què vols de mi? Li vaig preguntar amb veu que feia sentir la meva por.

La figura va inclinar el cap i em va dir.

Només vull agafar el que és meu.

Abans de poder demanar res més, tot va quedar completament a les fosques. Em vaig espantar. Vaig sentir un soroll molt fort i vaig perdre el coneixement.

Em vaig despertar al meu llit. L’àvia era al meu costat. L’àvia em va dir que havia tingut un malson. Em vaig preguntar si podria haver estat un malson o no. Vaig pensar que l’àvia tenia raó.

Quan em vaig aixecar, vaig veure que tenia una marca negra als canells. Semblava que algú m’hagués agafat fort.

No li vaig explicar res més a la meva àvia. Només volia marxar d’aquell poble per poder oblidar tot.

Al cap d'un parell de setmanes vaig tornar a casa meva. Vaig intentar fer vida normal. Al cap d’unes hores, vaig pensar que tot el que va passar potser van ser al·lucinacions per culpa de la por.

Fins que vaig anar al bany. Vaig decidir mirar-me al mirall.

Vaig veure el meu reflex somriure quan jo no somreia.

Em vaig quedar quiet. Vaig moure'm per veure si el meu reflex també ho feia, però no va passar res. Al cap de 5 minuts, els ulls es van començar a transformar en aquells ulls vermells.

Vaig fer un gran pas enrere. Però el meu reflex es va apropar encara més. Va obrir la boca i, amb la mateixa veu que la meva, va xiuxiuejar:

Ara em toca a mi sortir.

Vaig sortir corrent del bany i vaig tancar la porta de pressa. Em vaig quedar quiet al passadís sense saber què fer. Vaig sentir tres cops des de l'altra banda de la casa.

Toc. Toc. Toc.

No sé quant de temps en vaig quedar allà, però em vaig armar de valor i vaig tornar a entrar i al mirall hi havia una frase que deia:

"Gràcies per deixar-me entrar."

Des d'aquell moment vaig entendre que aquella figura necessitava un cos. Només així podria sortir d'aquella casa i venir al món dels vius.

Jo, sense adonar-me'n, li vaig donar aquella oportunitat.

Des d'aquell dia intento mirar-me als miralls tan poc com puc. Però quan alguna cosa encara fa reflex, encara sento aquella mirada d'ulls vermells fixant-se en mi.

Cada nit abans d'anar a dormir sento una veu xiuxiuejant a l'orella:

-Encara estic aquí, Marc.

Gràcies a això, ara sé que el diable no sempre té banyes i una cara monstruosa. De vegades pot tenir la teva cara i esperar amb molta calma dins teu.

El que fa més por no és veure el diable en persona.

Si no descobrir que el

Si no descobrir que el diable està dintre teu.